

213

UCHWAŁA Nr 168 RADY MINISTRÓW

z dnia 11 maja 1962 r.

w sprawie tworzenia przez przedsiębiorstwa państwowe rezerw na pokrycie niektórych roszczeń pieniężnych.

§ 1. 1. Przedsiębiorstwa państwowe i jednostki organizacyjne przedsiębiorstw państwowych, które sporządzają samodzielne bilanse, oraz zjednoczenia prowadzące działalność gospodarczą według zasad rozrachunku gospodarczego — zwane dalej „przedsiębiorstwami” — obowiązane są tworzyć rezerwy na pokrycie:

- 1) roszczeń pieniężnych z tytułu stwierdzonych ilościowych i wartościowych niedoborów materiałowo-towarowych (materiały, towary, wyroby i produkcja nie zakończona) i gotówkowych,
- 2) roszczeń spornych dochodzonych w trybie postępowania sądowego i arbitrażowego od odbiorców i dostawców z tytułu dostaw, robót i usług oraz na pokrycie należności i roszczeń z tego tytułu zgłoszonych do postępowania upadłościowego.

2. Przedsiębiorstwa państwowe obsługi ratalnej sprzedaży oraz państwowe przedsiębiorstwa handlu wewnętrznego dokonujące sprzedaży ratalnej obowiązane są ponadto do tworzenia rezerwy na pokrycie należności nie zapłaconych w terminie przez zobowiązanych.

3. Na wniosek zainteresowanego ministra Minister Finansów może wyrazić zgodę na tworzenie rezerwy na pokrycie roszczeń dochodzonych w drodze postępowania sądowego, arbitrażowego lub upadłościowego z innych tytułów niż wymienione w ust. 1 i 2.

§ 2. Nie należy tworzyć rezerwy na pokrycie należności, co do których nie nastąpiła odmowa zapłaty, a które zostały skierowane na drogę postępowania arbitrażowego w celu przyspieszenia ich zainkasowania.

§ 3. 1. Rezerwy tworzy się w ciężar strat przedsiębiorstwa.

2. Rezerwa tworzona przez państwowe przedsiębiorstwa budowlano-montażowe oraz biura (samodzielne pracownie) projektów na pokrycie roszczeń do odbiorców za wykonane roboty i usługi zmniejsza obroty z tytułu sprzedaży za okres, w którym utworzono rezerwę.

§ 4. 1. Rezerwę, o której mowa w § 1 ust. 1 pkt 1, tworzy się w wysokości równej cenie zakupu brakujących

materiałów i towarów lub kosztowi wytworzenia brakujących materiałów i produkcji nie zakończonej albo w wysokości brakującej gotówki — pod datą, w której nastąpiło stwierdzenie niedoboru.

2. Rezerwę określoną w ust. 1 zwiększa się o kwotę różnicy między kwotą roszczenia wobec osoby materialnie odpowiedzialnej a kwotą niedoboru — pod datą, w której nastąpiło ustalenie wysokości roszczenia.

3. Rezerwę określoną w ust. 1 zmniejsza się:

- 1) o kwotę wyegzekwowanej należności — przez zwiększenie zysku przedsiębiorstwa,
- 2) o kwotę umorzonej należności (roszczenia) — przez zmniejszenie straty przedsiębiorstwa z tytułu utworzenia rezerwy,
- 3) o kwotę oddalonego roszczenia w postępowaniu sądowym — przez zmniejszenie straty przedsiębiorstwa z tytułu utworzenia rezerwy.

4. Zmniejszenia rezerwy dokonuje się pod datą wyegzekwowania lub umorzenia należności albo oddalenia powództwa.

§ 5. 1. Rezerwę, o której mowa w § 1 ust. 1 pkt 2, tworzy się w wysokości roszczenia nie później niż sześćdziesiątego dnia od wpływu dokumentu stwierdzającego odmowę zapłaty. W razie wcześniejszego skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego lub arbitrażowego albo zgłoszenia wniosku do masy upadłości — rezerwę tworzy się pod datą tych czynności.

2. Rezerwę określoną w ust. 1, z wyjątkiem rezerwy tworzonej przez państwowe przedsiębiorstwa budowlano-montażowe oraz biura (samodzielne pracownie) projektów na pokrycie roszczeń do odbiorców za wykonane roboty i usługi (§ 3 ust. 2), zmniejsza się:

- 1) o kwotę wyegzekwowanej należności — przez zwiększenie zysku przedsiębiorstwa,
- 2) o kwotę umorzonej należności (roszczenia) — przez zmniejszenie straty przedsiębiorstwa z tytułu utworzenia rezerwy,

3) o kwotę oddalonego roszczenia w postępowaniu sądowym, arbitrażowym lub upadłościowym — przez zmniejszenie straty przedsiębiorstwa z tytułu utworzenia rezerwy.

3. Rezerwę tworzoną przez państwowe przedsiębiorstwa budowlano-montażowe oraz biura (samodzielne pracownie) projektów na pokrycie roszczeń do odbiorców za wykonane roboty i usługi (§ 3 ust. 2) zmniejsza się:

- 1) o kwotę wyegzekwowanej należności — przez zwiększenie obrotów przedsiębiorstwa z tytułu sprzedaży,
- 2) o kwotę umorzonej należności (roszczenia) — przez zmniejszenie należności przedsiębiorstwa z tytułu utworzenia rezerwy,
- 3) o kwotę oddalonego roszczenia w postępowaniu sądowym, arbitrażowym lub upadłościowym — przez zmniejszenie należności przedsiębiorstwa z tytułu utworzenia rezerwy.

4. Zmniejszeń rezerwy, o których mowa w ust. 2 i 3, dokonuje się pod datą wyegzekwowania lub umorzenia należności albo oddalenia powództwa (zgłoszenia w postępowaniu upadłościowym).

§ 6. 1. Rezerwę, o której mowa w § 1 ust. 2, tworzy się w wysokości kwoty należności pod datą stwierdzenia, że należność nie została zapłacona w terminie.

2. Przepisy § 4 ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio.

§ 7. Rezerwy utworzone na podstawie przepisów uchwały powiększa się o zasądzone koszty postępowania sądowego, arbitrażowego lub upadłościowego oraz o zarachowane odsetki.

§ 8. W ciągu 30 dni od daty wejścia w życie niniejszej uchwały należy utworzyć rezerwę na pokrycie roszczeń z tytułów określonych w § 1 ust. 1 pkt 2, jeżeli:

- 1) na należności (roszczenia) te nie została utworzona rezerwa zgodnie z § 5 ust. 1 z powodu braku podstaw,
- 2) należności te dochodzone były w drodze postępowania sądowego, arbitrażowego lub upadłościowego i nie uległy przedawnieniu lub prekluzji przed dniem wejścia w życie niniejszej uchwały.

§ 9. Jednostki gospodarcze uprawnione do tworzenia funduszu zakładowego skorygują wyniki działalności przedsiębiorstwa za 1962 r. o kwotę utworzonej rezerwy na pokrycie roszczeń powstałych przed dniem 31 grudnia 1961 r., jeżeli na podstawie obowiązujących przepisów na pokrycie tych roszczeń nie mogła być utworzona rezerwa w okresie

wcześniejszym. Zasady przeprowadzenia korekty ustalą zainteresowani ministrowie.

§ 10. Zaleca się zarządom centralnych związków spółdzielni wprowadzenie zasad wynikających z niniejszej uchwały w spółdzielczych jednostkach organizacyjnych.

§ 11. Prezes Rady Ministrów może rozciągnąć przepisy uchwały na organizacje społeczne prowadzące działalność gospodarczą.

§ 12. Właściwi ministrowie mogą w uzasadnionych przypadkach, w porozumieniu z Ministrem Finansów, zwolnić niektóre rodzaje przedsiębiorstw od tworzenia rezerw, o których mowa w niniejszej uchwale, oraz ustalić dla niektórych rodzajów przedsiębiorstw odmienny tryb tworzenia i likwidowania rezerw.

§ 13. 1. Tracą moc:

- 1) uchwała nr 16 Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1958 r. w sprawie tworzenia rezerw na pokrycie roszczeń z tytułu niedoborów materiałowo-towarowych i gotówkowych w przedsiębiorstwach uspołecznionych (Monitor Polski Nr 7, poz. 38),
- 2) uchwała nr 48a Rady Ministrów z dnia 5 marca 1958 r. w sprawie utworzenia rezerwy na należności z tytułu sprzedaży ratalnej, nie zapłacone w terminie (Monitor Polski Nr 33, poz. 187),
- 3) uchwała nr 118 Rady Ministrów z dnia 25 marca 1959 r. w sprawie tworzenia przez państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe, budowlano-montażowe, handlowe i usługowe rezerw na roszczenia dochodzone w postępowaniu sądowym lub arbitrażowym (Monitor Polski Nr 33, poz. 149).

2. Z dniem wprowadzenia w spółdzielczych jednostkach organizacyjnych zasad wynikających z niniejszej uchwały (§ 10) traci moc w stosunku do tych jednostek uchwała nr 371 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 27 sierpnia 1959 r. w sprawie tworzenia przez spółdzielcze jednostki organizacyjne prowadzące działalność przemysłową, budowlano-montażową, handlową i usługową rezerw na roszczenia dochodzone w postępowaniu sądowym i arbitrażowym.

§ 14. Wykonanie uchwały porucza się właściwym ministrom oraz prezydentom wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 15. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1962 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz